

[Morten Lange.]

Det er kun en lille parentes, men den kan det være vigtigt at få med; der er i det hele taget et par skatteparenteser rundt omkring i denne lov; det har været nævnt før, og det kan vi jo se på i udvalget.

Jeg anser altså stipendieordningen for at være ganske overordentlig betydningsfuld og ligeledes den foreslåede udvidelse af de livsvarige ydelser; begge dele går i den rigtige retning. Antallet og strukturen kan vi diskutere, når vi engang får ordningen til finbehandling.

Af stor betydning er naturligvis også den administrative opbygning, som ministeren har tænkt skulle være den praktiske og daglige ledelse af loven. Jeg må sige, at her har den højtærede minister stukket sin næse, eller hvad nu ministre stikker, ind i noget, som klassisk set er et usædvanlig velbesat hvepsebo, og hvorvidt den måde, det er gjort på, er den bedste, har jeg bemærkninger om både for og imod. Det er jo uheldigt i politik, hvor man altid helst kun skal have ét standpunkt, men der er faktisk meget alvorlige overvejelser til begge sider.

Jeg tror, at ministeren har tilsigtet og med rette tilsigter effektivitet med sine 3×3 mands direktorier. Jeg mener, det er vigtigt, at man i denne slags sager får klare afgørelser frem og ikke afgørelser, som er afstemninger i et meget stort kollegium. Det er ansvarsforflygtigende, og det vil meget tit begunstige det middelmådige. Derfor er der givetvis noget charmerende ved de 3 mands direktorier, der foreslås. Der er også noget charmerende ved, at de afskaffes efter 3 år, og at man kan sige: nu har de haft deres muligheder, og de har haft deres ansvar; de kan bedømmes på, hvad de har nået, og så skal vi have et andet sæt til. Jeg synes i og for sig, der er noget rigtigt i denne tankegang, men der er på den anden side også noget farligt. Der er noget farligt i, at hvis vi kommer i den situation, hvis den moral skulle sprede sig, hvis denne udpegelsessystematik skulle bevirke, at man så siger: ja, nu har vi 3 år, hvor vi kan støtte vore tendenser, og så må vi gøre det grundigt; bag efter os kommer der noget helt andet. Hvis det bliver moralen, kommer vi ind i en meget uheldig og en meget farlig udvikling i støtten til dansk kunst. Det bliver ikke nemt at regu-

lere. Det bliver i virkeligheden en moral-kodeks at leve op til, det bliver i virkeligheden en slags statut, som ikke kan skrives helt klart med blæk, men skal skrives med ministeriel formaning, og det er muligt, at det lykkes os. Hvis det ikke lykkes, har vi i virkeligheden fået noget af det farligste, vi kan få. Hvis det kan lykkes, har vi fået et magtfuldt organ, som kan stå til ansvar og følgelig også har chance for at gøre gode gerninger.

Det er under alle omstændigheder en trøst, at disse direktorier ikke er helt diktatoriske. Der vil være lejlighed til, hvad angår de livsvarige ydelser, at underkaste dem en realitetsbehandling i repræsentantskabet, og det mener jeg bør være en realitetsbehandling, og at der bør lægges vægt på, at det ikke blot er en indstilling, man skal sende videre.

Men jeg er helt sikker på, at det administrationsstrukturforslag, som den højtærede minister for kulturelle anliggender her har fremsat, er noget, vi virkelig bliver nødt til at endevende i udvalget, og jeg håber, vi i udvalget vil få lejlighed til at få sagkyndige bemærkninger fra talrige delegationer, som har al mulig grund til at opsøge udvalget i den anledning; jeg tror, det vil være overordentlig gunstigt. Det er muligt, at den højtærede minister ikke har spurgt tilstrækkelig mange til råds forinden fremsættelsen, men der er tid endnu, og som sagt, jeg håber virkelig, vi kan få et levende indtryk af, hvordan dansk kunst, litteratur og musik ser på den form for administration, man her tænker sig. Det vil være umuligt for lovgiverne bare at lovgive efter effektivitetsprincippet; vi må også have indtryk af, hvorledes de, som først og fremmest skal nyde godt af dette, synes om lovforslaget, og hvorledes dette er afpasset efter, hvad vi ved om muligheder og værdier.

Jeg skal ikke sige noget videre om den økonomiske ramme. Den udvides jo med en hel del procenter i forhold til tidligere. Jeg er sikker på, at der, f. eks. hvad angår kunst-køb og udsmykning, er arbejdskraft og ideer, kunstnerisk inspirerede ideer til mere end det, som kunstfonden vil være i stand til at få midler til. Derfor kunne man sagligt motivere at udvide fonden, og det så meget mere som der er bare vægge i museerne og